Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 18. december 1975

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende skilte og foreskrevne påskrifter og disses anbringelsessted og -måde for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil

(76/114/EØF)

(EFT L 24 af 30.1.1976, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Kommissionens direktiv 78/507/EØF af 19. maj 1978	L 155	31	13.6.1978

Ændret ved:

►**A1**	Tiltrædelsesakt for Grækenland	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985

Berigtiget ved:

►**C1** Berigtigelse, EFT L 329 af 25.11.1982, s. 31 (76/114/EØF)

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 18. december 1975

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende skilte og foreskrevne påskrifter og disses anbringelsessted og -måde for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil

(76/114/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

De tekniske forskrifter, som motordrevne køretøjer skal opfylde i medfør af nationale retsforskrifter, vedrører bl.a. skilte, foreskrevne påskrifter og deres anbringelsessted og -måde;

disse forskrifter er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat; derfor er det nødvendigt, at alle medlemsstaterne vedtager de samme forskrifter enten som tillæg til eller i stedet for deres nuværende retsforskrifter, navnlig med henblik på at EØF-standardtypegodkendelse i henhold til Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil ([3]) kan anvendes for alle køretøjstyper;

tilnærmelse af de nationale retsforskrifter om motordrevne køretøjer medfører en gensidig anerkendelse medlemsstaterne imellem af den kontrol, som hver af dem udøver på grundlag af de fælles forskrifter; forudsætningen, for at en sådan ordning fungerer godt, er, at disse forskrifter anvendes af alle medlemsstaterne fra samme dato —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Ved køretøjer og påhængskøretøjer dertil forstås i dette direktiv alle motordrevne køretøjer med eller uden karrosseri, der er bestemt til færdsel på vej, og som har mindst fire hjul og en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 25 km/t, såvel som påhængskøretøjer dertil, med undtagelse af skinnekøretøjer, landbrugs- eller skovbrugsmaskiner og traktorer og entreprenørmateriel.

Artikel 2

Medlemsstaterne kan ikke af grunde, der vedrører skilte, foreskrevne påskrifter og deres anbringelsessted og -måde, nægte EØF-standardtypegodkendelse eller national godkendelse af et køretøj, hvis disse opfylder kravene i bilaget.

Artikel 3

Medlemsstaterne kan ikke af grunde, der vedrører skilte, foreskrevne påskrifter og deres anbringelsessted og -måde, nægte indregistrering eller forbyde salg, ibrugtagning eller brug af køretøjer, hvis disse opfylder kravene i bilaget.

([1]) EFT nr. C 5 af 8. 1. 1975, s. 41.
([2]) EFT nr. C 47 af 27. 2. 1975, s. 4.
([3]) EFT nr. L 42 af 23. 2. 1970, s. 1.

▼B

Artikel 4

Ændringer, som er nødvendige for at tilpasse forskrifterne i bilaget til den tekniske udvikling, vedtages i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat i artikel 13 i direktiv 70/156/EØF.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 1. januar 1977 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, og underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne sætter disse bestemmelser i kraft fra den 1. oktober 1978.

2. Efter meddelelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne desuden omsorg for at Kommissionen underrettes i så god tid, at den kan fremsætte sine eventuelle bemærkninger om ethvert udkast til bestemmelser af administrativ eller lovmæssig karakter, som medlemsstaterne har til hensigt at udstede på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

▼**B**

BILAG

1. ALMINDELIGE FORSKRIFTER

1.1. Ethvert køretøj skal være forsynet med et skilt og påskrifter som beskrevet i de følgende punkter. Dette skilt og disse påskrifter anbringes af fabrikanten eller dennes repræsentant.

2. FABRIKATIONSSKILT

2.1. Et fabrikationsskilt af udseende som vist i tillæg til dette bilag skal være solidt fastgjort på et iøjnefaldende og let tilgængeligt sted, som indgår i en køretøjsdel, der normalt ikke udskiftes i køretøjets levetid; fabrikationsskiltet skal være let læseligt og omfatte følgende angivelser anbragt på en måde, så de ikke kan udslettes og i følgende orden:

2.1.1. Fabrikantens navn.

2.1.2. EØF-standardtypegodkendelsesnummer ([1]).

Dette nummer er sammensat af bogstavet lille »e«, efterfulgt af et tal eller de bogstaver, der kendetegner det land, der har udstedt EØF-standardtypegodkendelsen ►**A2** (1 for Tyskland, 2 for Frankrig, 3 for Italien, 4 for Nederlandene, 6 for Belgien, 9 for Spanien, 11 for Det forenede Kongerige, 13 for Luxembourg, 18 for Danmark, GR for Grækenland, IRL for Irland, P for Portugal) ◄ og det godkendelsesnummer, der svarer til nummeret på standardtypegodkendelsesskemaet for køretøjstypen. Der anbringes en asterisk mellem bogstavet »e« og nummeret eller de bogstaver, der kendetegner det land, der har udstedt EØF-standardtypegodkendelsen, og ligeledes mellem dette nummer eller disse bogstaver og godkendelsesnummeret.

2.1.3. Køretøjets identifikationsnummer.

2.1.4. Køretøjets tilladte ►**M1** totalmasse ◄.

2.1.5. Den samlede tilladte ►**M1** totalmasse ◄ for vogntoget i det tilfælde, hvor køretøjet anvendes som trækkende køretøj.

2.1.6. ►**M1** Den tilladte, på hver aksel faldende køretøjsmasse. ◄

2.1.7. Hvis det drejer sig om en sættevogn, tilladte ►**M1** totalmasse ◄ på koblingsanordningen.

2.1.8. Punkterne 2.1.4 til 2.1.7 træder først i kraft 12 måneder efter vedtagelsen af Rådets direktiv vedrørende mål og ►**M1** masse ◄ for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil Indtil da kan en medlemsstat imidlertid kræve, at den tilladte ►**M1** totalmasse ◄ i henhold til de nationale retsforskrifter angives på skiltet for ethvert køretøj, som tages i brug på dens område.

Såfremt den teknisk tilladelige ►**M1** masse ◄ ligger højere end den tilladte ►**M1** totalmasse ◄, kan den pågældende medlemsstat kræve, at denne ligeledes angives. I så tilfælde angives ►**M1** massen ◄ i to kolonner: i venstre kolonne den tilladte ►**M1** totalmasse ◄ og i højre kolonne den teknisk tilladelige ►**M1** totalmasse ◄.

2.2. Fabrikanten kan anbringe supplerende angivelser under eller ved siden af de foreskrevne påskrifter, uden for et klart afgrænset rektangel, der ikke indeholder andet end de i punkterne 2.1.1 til 2.1.8 foreskrevne angivelser (se tillæg til dette bilag).

3. KØRETØJETS IDENTIFIKATIONSNUMMER

Køretøjets identifikationsnummer er en struktureret kombination af skrifttegn, som fabrikanten tildeler hvert køretøj. Det har til formål i en periode på 30 år — uden anvendelse af yderligere angivelser — at gøre det muligt med fabrikantens bistand entydigt at identificere ethvert køretøj.

Køretøjets identifikationsnummer skal tilfredsstille følgende forskrifter:

([1]) ►**M1** Såfremt en køretøjstype ikke er blevet EØF-standardtypegodkendt og ikke har et EØF-standardtypegodkendelsesnummer, kan en medlemsstat kræve, at det nationale godkendelsesnummer skal være angivet. Hvis det nationale godkendelsesnummer kræves angivet, kan fabrikanten angive det enten på en anden plade end fabrikationspladen eller på selve denne. ◄

▼M1

3.1. Det skal være angivet på fabrikationsskiltet samt på chassiset, rammen eller hvilken som helst anden tilsvarende strukturdel.

3.1.1. Det skal bestå af tre dele:

3.1.1.1. Første del består af en kode, der tildeles fabrikanten med henblik på at kunne identificere denne. Koden består af tre skrifttegn (bogstaver eller tal), der tildeles af de kompetente myndigheder i det land, hvor fabrikanten har sit sociale hjemsted, i forbindelse med det internationale agentur, der drives ifølge bemyndigelse fra Den internationale Standardiseringsorganisation (ISO). Første skrifttegn betegner et geografisk område, andet skrifttegn betegner et land inden for et geografisk område, mens det tredje skrifttegn betegner en bestemt fabrikant.

Såfremt fabrikanten fremstiller mindre end 500 køretøjer om året, skal det tredje skrifttegn altid være 9; til identifikation af denne fabrikant tildeler den ovennævnte myndighed også tredje, fjerde og femte skrifttegn i tredje del.

3.1.1.2. Anden del består af seks skrifttegn (bogstaver eller tal) og skal angive køretøjets almindelige kendetegn. Såfremt et eller flere af disse skrifttegn ikke anvendes af fabrikanten, skal de tomme pladser efter fabrikantens eget valg udfyldes mod bogstaver eller tal.

3.1.1.3. Den tredje del, bestående af otte skrifttegn, hvoraf de fire sidste kun kan være tal, skal gøre det muligt i forbindelse med de to første dele entydigt at identificere et bestemt køretøj. Enhver ubenyttet plads skal udfyldes med et nul for at nå op på det samlede antal krævede skrifttegn.

3.1.2. Det skal, når det er muligt, være angivet på en enkel linje.

Undtagelsesvis, og af tekniske årsager, kan det også angives på 2 linjer. I så fald er det dog ikke tilladt at foretage adskillelser inden for de tre dele. Begyndelsen og afslutningen på hver linje skal være afgrænset af et symbol, som hverken må være et arabertal eller et stort latinsk bogstav, og som ikke må kunne forveksles med sådanne skrifttegn. Der kan afviges fra denne bestemmelse på fabrikationsskiltet, når nummeret er angivet på en enkel linje. Indføjelsen af symbolet i en linje mellem de tre dele (se pkt. 3.1.1.) er ligeledes tilladt.

Der må ikke her være mellemrum mellem skrifttegnene.

▼B

3.2. Identifikationsnummeret skal desuden:

3.2.1. Være indpræget på chassiset (stellet), på det selvbærende karrosseri eller på en tilsvarende del i højre halvdel af køretøjet.

3.2.2. Være anbragt på et tydeligt og lettilgængeligt sted ved f. eks. udhamring eller lokning for at undgå, at det udslettes eller forandres.

4. SKRIFTTEGN

4.1. For alle de i punkterne 2 og 3 fastsatte påskrifter skal latinske bogstaver og arabertal anvendes. Dog skal de latinske bogstaver, der benyttes til de i punkterne 2.1.1, 2.1.3 og 3 fastsatte angivelser, være versaler.

4.2. Ved angivelse af køretøjets identifikationsnummer gælder følgende:

4.2.1. Benyttelse af bogstaverne I, O og Q samt af tankestreger, asterisker eller andre særlige tegn, bortset fra de i punkt 3.1.2, fjerde afsnit, omhandlede symboler, er ikke tilladt.

4.2.2. Bogstaver og tal skal mindst være af følgende højde:

4.2.2.1. 7,0 mm for skrifttegn, som anbringes direkte på chassiset (stellet), der selvbærende karrosseri eller en tilsvarende del af køretøjet.

4.2.2.2. 4,0 mm for skrifttegn, som anbringes på fabrikationsskiltet.

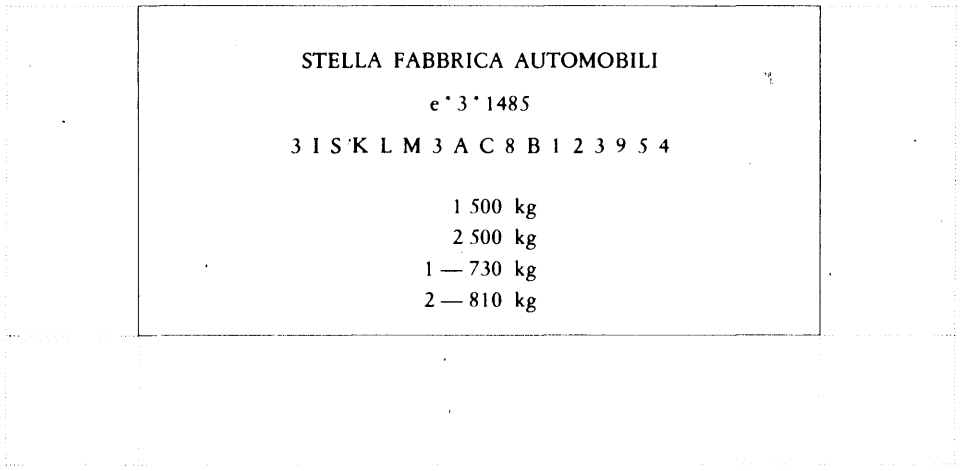
▼**M1**

TILLÆG

EKSEMPLER PÅ FABRIKATIONSSKILTE

De nedenfor viste eksempler siger intet om de angivelser, som faktisk vil forekomme på fabrikationsskiltet; de er udelukkende vejledende.

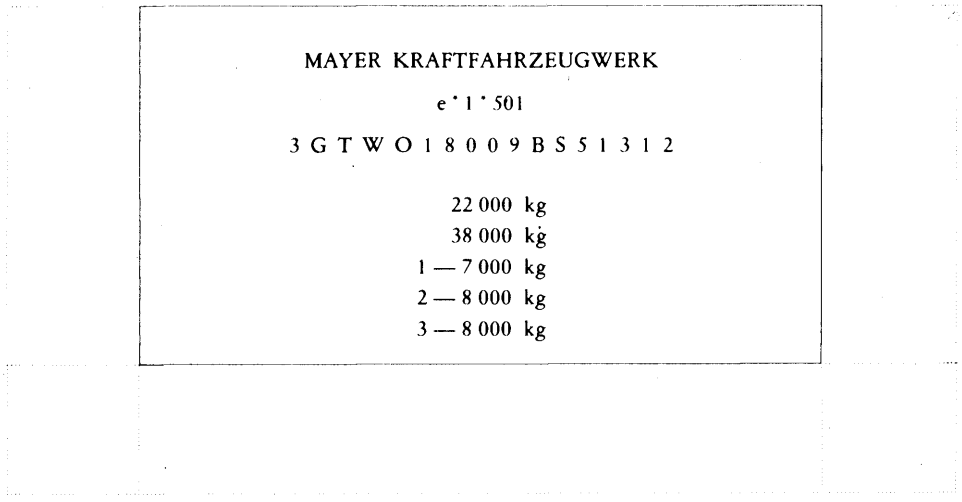
Eksempel nr. 1

Eksemplet vedrører et køretøj af klasse M_1.

De i pkt. 2.2 omtalte supplerende angivelser kan placeres neden under eller ved siden af de foreskrevne angivelser (se de med punkterede linjer viste rektangler ovenfor).

Eksempel nr. 2

Eksemplet vedrører et køretøj af klasse N_3.

De i pkt. 2.2 omtalte supplerende angivelser kan placeres neden under eller ved siden af de forskrevne angivelser (se de med punkterede linjer viste rektangler ovenfor).